उपस्पृश्य महाराजं दुःखाद्वचनमब्रवीत् ॥ ७२॥
शृण्वन्तु सर्वभूतानि स्थावराणि चराणि च ।
त्वं च मातर्यथा सत्यं ब्रवीमि भुजगोत्तमे ॥ ७३ ॥
यदि नोत्तिष्ठति जयः पिता मे नरसत्तमः ।
अस्मिन्नेव रणोद्देशे शोषयिष्ये कलेवरं ॥ ७४ ॥
नहि मे पितरं हत्वा निष्कृतिर्विद्यते क्वचित् ।
नरकं प्रतिपत्स्यामि ध्रुवं गुरुबधाद्धितः ॥ ७५ ॥
वीरं हि क्षत्रियं हत्वा गो शतेन प्रमुच्यते ।
पितरं तु निहत्यैव दुर्लभा निष्कृतिर्मम ॥ ७६॥
एष एको महातेजाः पाण्डुपुत्रो धनंजयः ।
पिता च मम धर्मात्मा तस्य मे निष्कृतिः कुतः ॥ ७७ ॥
इत्येवमुक्त्वा नृपतिः धनंजयसुतो नृपः ।
उपस्पृश्याभवत् तूष्णो प्रायोपेता महामतिः ॥ ७८ ॥

वैशम्पायन उवाच

प्रायोपविष्टे नृपतौ मणिपुरेश्वरे तदा ।
पितृशोक समाविष्टे सहमात्रा परंतपे ॥ ७९॥
उलूपी चिन्तयामास तदा संजीवनं मणिं ।
स चोपातिष्ठत तदा पन्नगानां परायणं ॥ ८० ॥
तं गृहीत्व तु कौरव्य नागराजपतेः सुता ।
समः प्रह्लादिनी वाचं सैनिकानामथाब्रवीत् ॥ ८१ ॥
नैनं शक्तो हि संग्रामे जेतुं शक्रो ऽपि पुत्रक ।
अपेतु मे मणिर्दिव्यः समानीतो विशाम्पते ॥ ८२॥